మొదటి సినిమా

బి.జయ

తెలుగు చలనచిత్రసీమలో దర్శకత్వశాఖలో ప్రవేశించి, విజయంసాధించి, నిలదొక్కుకున్న మహిళలని వేళ్ళమీద లెక్కించవచ్చు. ఆ త్రోవలో పయనిస్తున్న నేటి మహిళాదర్శకురాలు బి.జయగారి మొదటి సినిమా జ్ఞాపకాలు ఈనెల కౌముదిలో మీకోసం ప్రత్యేకంగా అందిస్తున్నాం. అతి చిన్న వయసులోనే కవయిత్రిగా తెలుగు సాహితీవనంలో ప్రవేశించి కథ రచయిత్రిగా, నవలా రచయిత్రిగా అందరి ప్రశంసలనూ పొంది, పాత్రికేయురాలిగా నిరంతర చైతన్యంతో పనిచేసి తనకంటూ ఒక స్థానాన్ని సంపాదించుకుని, తెలుగులో మొట్టమొదటిసారి ఫుల్ డెమ్మీ సినిమా పత్రికని మొదలుపెట్టి గత 16 సంవత్సరాలుగా దాన్ని విజయవంతంగా నిర్వహిస్తూ, మొట్ట మొదటిచిత్రం ‘చంటిగాడు‘తో విజయవంతమైన దర్శకురాలిగా సినీ రంగంలో కాలుమోపిన శ్రీమతి బి.జయగారితో జరిపిన ఇంటర్వ్యూ నుంచీ సమగ్ర కథనం.

మా తాతగారు, మంతెన సూర్యనారాయణ రాజు గారు, ఏలూరులో డాక్టరుగా ప్రాక్టీసు చేస్తుండేవారు. ఐతే పశ్చిమ గోదావరిలోనే సిద్ధాంతం అనే వూరి పెద్దలు ఆయన్ని తమవూరికి వచ్చి చుట్టుపక్కల గ్రామాలకి సేవలందించాల్సిందని కోరగా, ఆ విన్నపాన్ని మన్నించి ఆయన సిద్ధాంతం వూరికి వలసవెళ్ళారు. మా నాన్నగారు మెడికల్ రిప్రజెంటేటివ్ ఉద్యోగంలో పలు ప్రాంతలు పర్యటిస్తుండడం వల్ల, నా చదువుకోసం ఒక చోట స్థిరంగా ఉంచాలనుకుని చిన్నప్పుడే తాతగారింటికి పంపించారు. ఆ విధంగా నాకు ఊహ తెలిసేసరికి అందమైన గోదావరి తీరంలో బాల్య మొదలైంది.

ఆ వూళ్ళో తాతగారిదే రెండస్తుల పెద్ద మేడ. కాలినడక దూరంలో గోదావరి... శివాలయం, రామాలయం.. కార్తీక మాసంలో తెల్లవారు ఝామునే గోదావరిలో స్నానం చేసి శివాలయం చుట్టూ ప్రదిక్షణలూ, ప్రతి పండుగకీ ఏదో ఒక గుళ్ళో ఉత్సవాలు, తిరునాళ్ళు, అందులో నాటకాలు..బాల్యంలోని ప్రతి దృశ్యం ఒక ఫోటో ఫ్రేమ్‌లా మనసులో నిలిచిపోయింది. అమ్మమ్మ ఆ రోజుల్లో పెద్దగా చదువుకోక పోయినా సంతకం పెట్టడం నేర్చుకుని, పంచాయితీలో సభ్యురాలిగ చేరి మహిళామండలి స్థాపించింది. ఊళ్ళోని మహిళలకి ఆర్థిక స్వాతంత్ర్యాన్ని నేర్పడంతో బాటు చక్కటి గ్రంథాలయాన్ని కూడా ఏర్పాటు చేసింది. అక్కడ మొదలైంది నాకు పుస్తకాలు చదివే అలవాటు. అమ్మమ్మ లైబ్రరీలో కనపడిన పుస్తకాలన్ని చదివేసేదాన్ని. చందమామ

లాంటివి తేలిగ్గా అర్థమయ్యేవి. 8-9 సంవత్సరాల వయసులో మిగతా నవలలు వగైరా పెద్దగా అర్థమయ్యేవి కావు. అందమైన పరిసరాలు, నన్ను అత్యధికంగా ప్రభావితం చేసిన అమ్మమ్మ, ఎటు చూసినా పుస్తకాలు.. ఈ నేపథ్యంలో ఏమి వ్రాస్తున్నానో పెద్ద జ్ఞానం లేని వయసులోనే పాటలు, కవితలు వ్రాసేదాన్ని. వాటిని ఆ పేర్లతో పిలవొచ్చు అనికూడా తెలియని వయసు. అవి చదివిన తాతగారు ఆశ్చర్యపోతుండేవారు. మా నాన్నగారి తరఫున, అమ్మ తరఫునా చాలామంది డాక్టర్లు, టీచర్లే కానీ ఇలా సాహిత్యం, కవిత్వం వగైరా రంగాలపట్ల ఆకర్షించబడ్డ వారు చాలా తక్కువ.

అలా చిన్నతనం అందమైన సీతాకోక చిలుక ప్రయాణంలా సాగిపోతుండగా, నాన్నగారికి విజయవాడ ట్రాన్స్ఫర్ ఐంది. అక్కడ చదివించేందుకు నన్ను తీసుకెళ్ళారు. మాంటిస్సోరిలో తొమ్మిదో తరగతిలో చేరాను. అమ్మకూడా మార్కెట్లో దొరికే పత్రికలన్నీ తెప్పించేది. నా పుస్తక పఠనాసక్తికి ఏమాత్రం ఆటంకం కలగలేదు. మా విజయవాడ నివాసం సాహితీ లోకంలో అడుగుపెట్టడానికి తొలిమెట్టు అని చెప్పవచ్చు.

మేము అద్దెకుండే ఇంట్లోనే పైన 'ఆంధ్రజ్యోతి' ఎడిటర్ పురాణం సుబ్రహ్మణ్య శర్మగారు ఉండేవారు. ఇంకో వైపు ప్రముఖ చిత్రకారులు బాలిగారు ఉండేవారు. పత్రికలన్ని విపరీతంగా చదివేస్తున్న నాకు, వీరిద్దరినీ ఇంటి పక్కనే చూడ్డం చాలా అదృష్టంగా అనిపించేది. పురాణంగారి పిల్లలు నాని, మల్లిక్ మంచి స్నేహితులు. అప్పటికే నా రాతలన్నింటినీ ఒక నోట్ బుక్‌లో భద్రపరుస్తుండేదాన్ని. ఒకరోజు మల్లిక్ ఆ పుస్తకాన్ని తీసుకెళ్ళి వాళ్ళ నాన్న గారికి చూపించాడు. ఆయన వాటిని చదివి మెచ్చుకోవడం పదకొండేళ్ళ నాకు ఎంతో థ్రిల్లింగ్‌గా ఉండేది. నాకు చెప్పకుండానే అందులో నుంచి ఒక కవిత తీసుకుని 'ఆంధ్రజ్యోతి'లో బాలజ్యోతి శీర్షికలో ప్రచురించారు. క్రింద ***కలిదిండి జయ, మాంటిస్సోరి స్కూలు, లబ్బీపేట, విజయవాడ*** అని అడ్రెస్ కూడా ఇచ్చారు. అదే అచ్చులో మొదటి సారి నా పేరు చూసుకోవడం. ఆ వయసులో 'ఆంధ్రజ్యోతి'లో నా పేరు చూసుకోవడం గిన్నిస్ బుక్ ఎంట్రీ కంటే ఎక్కువ సంతోషాన్నిచ్చే విషయం. కోటేశ్వరమ్మ గారు స్కూలు అసెంబ్లీలో నా గురించి ప్రత్యేకంగా చెప్పారు. పత్రిక ఆఫీసునుంచి కాంప్లిమెంటరీ కాపీ రావడమే కాక పదిరూపాయలు పారితోషికం కూడా అందింది. తర్వాత తర్వాత జీవితంలో ఎన్ని లక్షలు సంపాదించినా ఆ మొట్టమొదటి పారితోషికం ఇచ్చిన ఆనందాన్ని ఎప్పటికీ మరచిపోలేను. అలానే పత్రికలో నా అడ్రెసు చూసి చాలా మంది ఉత్తరాలు వ్రాశారు కూడా. అప్పుడే తెలీకుండా నా మనసులో ఒక ముద్ర పడిపోయింది 'మనభావం ఎక్కువమందిని చేరి, వాళ్ళని ప్రభావితం చెయ్యాలంటే మన ఎక్స్‌ప్రెషన్ ప్రతిభావంతంగా ఉండాలి ' అని.

పురాణం గారు ఆప్యాయంగా పలకరిస్తుండేవారు. వారితో కల్సి 'ఆంధ్రజ్యోతి' ఆఫీసు చూడడానికి వెళ్ళినప్పుడు ఆ ప్రింటింగ్ మెషీన్లు, కంపోజింగ్ సెక్షనూ, రంగు రంగుల ఇంకులూ, ఆర్టిస్టులు చేసే లే ఔట్లూ.. అన్నీ చూసి..'ఇలాంటి చోట ఉద్యోగం చెయ్యడం కంటే అదృష్టమేముంటుందీ..!' అనుకునేదాన్ని. అలానే పురాణం గారింటికి తరచూ వచ్చే కాళీపట్నం గారు, రావిశాస్త్రి గారు, చెరబండరాజు గారు..వీళ్ళందరినీ చూడ్డం గొప్ప అనుభవం. సాహితీ రంగంలోని స్టార్స్ అందరితో పరిచయం కలగడం, అంత చిన్నవయసులో, అదీ నా అదృష్టం.

మరో వైపు బాలిగారి ఇంటికి వెళ్ళినప్పుడల్లా ఆయన బొమ్మలు వేసే విధానం, రంగులూ, కుంచెలూ.. ఇవికూడా నన్ను ప్రభావితం చేశాయి. ఆ ప్రభావమే తరువాతి రోజుల్లో నన్నొక కార్టూనిస్ట్‌ని కూడా చేశాయి. బాలి గారికి నేనంటే అంతో అభిమానం 'నిన్ను పెంచుకుంటాను..మా ఇంటికి వచ్చెయ్యమ్మా..' అంటుండేవారు సరదాగా.

నాన్నగారికి మాత్రం నన్ను డాక్టర్‌ని చెయ్యాలని ఉండేది, ఎందుకంటే ఫేమిలీలో చాలామంది డాక్టర్లే కాబట్టి. అతిచిన్న వయసులోనే మంచి మార్కులతో 10 వతరగతి పాసయ్యాను. స్కాలర్షిప్ కూడా వచ్చింది. ఇంతలో నాన్నగారికి మద్రాసు బదిలీ ఐంది. నన్ను పెదనాన్నగారి వద్ద ఉండి చదువుకునేందుకని అమలాపురం పంపించారు. పెదనాన్న గారు అక్కడ హైస్కూల్లో హెడ్మాస్టారిగా

పనిచేస్తుండేవారు. ఆ విధంగా ఇంటర్మీడియట్ బై.పి.సి. గ్రూపుతో అమలాపురం కాలేజీలో మొదలైంది.

సబ్జెక్టులు చదవడంలో ఏమీ ఇబ్బంది లేదుకానీ ప్రాక్టికల్స్ తోనే ఇబ్బందిగా ఉండేది. ఎందుకంటే – ఆ వానపాములనీ, బొద్దింకలనీ, కప్పలనీ కొయ్యడం అస్సలు నచ్చేది కాదు. మేమంతా శాఖాహారులుగానే పెరగడం ఒక కారణం కావొచ్చు. ఆ క్లాసులు వచ్చినప్పుడల్లా ఆ కీటకాల ఆత్మకి శాంతి కలగాలని ప్రార్థిస్తూ ఉండేదాన్ని. మళ్ళీ బోటనీ అంటే చాలా ఇష్టంగా ఉండేది. పూలూ, ఆకులూ వాటిమధ్య తిరగడం చాలా అందంగా అనిపించేది. చదువు ఇలా ఉండగా అదే కాలేజీలో లెక్చరర్‌గా ఉన్న పైడిపాలగారు నాలోని కవితాభిలాషని బాగా ప్రోత్సహించేవారు. అప్పటికే కవితలు వ్రాయడం, కార్టూన్లు వెయ్యడం చేస్తుండేదాన్ని. ఇంటర్మీడియట్‌కి వచ్చే సరికి జరిగిన మరొక పరిణామం– నాలో వామపక్ష భావాలు పెంపొందడం. అప్పటికి రంగనాయకమ్మగారి పుస్తకాలు అర్థం చేసుకునే దశ వచ్చింది.

ఆ విధంగా ఇంటర్మీడియట్ ముగించుకుని నాన్నగారి వద్దకి మద్రాసు చేరుకున్నాను. బై.పి.సి. పూర్తి చేశాను కాబట్టి అయిష్టంగానే మెడిసిన్ ఎంట్రెన్స్‌కి ప్రిపేరవడం మొదలుపెట్టాను. ఐతే నాన్న గారికి నా మనోభావాలు ఎలా తెలిశాయో కాని నాకు ఆ సబ్జెక్టులు ఇష్టం లేవని గ్రహించారు. ఎంట్రెన్సు వ్రాయలేదు. నాన్నగారే నన్ను మద్రాసులో బి.ఎ(ఇంగ్లీషు)లో చేర్పించారు. ఇంక పుస్తకాలు, కథలూ, కవిత్వం..జీవితం చాలా ఎక్సైటింగ్‌గా ఉండేది. రచనా వ్యాసంగం బాగా పెరిగింది. కవితలూ, కార్టూన్లతోపాటు కథా రచన కూడా మొదలు పెట్టాను. అవి 'చందమామ'లో కొడవటిగంటిగారు పనిచేసిన చివరి రోజులు. 'వనిత' పత్రికలో రావి కొండలరావుగారు ఉండేవారు. ఈ రెండు పత్రికలకీ కథలు పంపిస్తుండేదాన్ని. 'వనిత'లో నేను వ్రాసిన 'అభ్యుదయం' అనేకథకి బహుమతిగా 100రూ. వచ్చాయి. ఆ కథ చదివిన రావి కొండలరావు గారు 'ఇంతచక్కగా ఒక్క అక్షరం కానీ, భావం కానీ తప్పులేకుండా ఇంతబాగా వ్రాసినదెవరు..' అని నా వివరాలు తెలుసుకుని ఆఫీసుకి పిలిపించారు. ఇంకా నేను కాలేజీ స్టూడెంటునేనని తెల్సుకుని చాలా ఆశ్చర్యపోయారు. అదో మరపురాని అనుభవం. 'చందమామ' లో కూడా నేను వ్రాసిన కథలు చాలా అచ్చయ్యాయి. 'చందమామ'లో ఒక ఒక మంచి అనుభవం ఏమిటంటే – నేను వ్రాసిన 'రద్దులరాజు' అనే కథ అచ్చవడం. అప్పటి ముఖ్యమంత్రి గారి మీద వ్రాసిన సెటైర్ అది. ఐతే 'చందమామ'లో కథలకి కొన్ని మార్గదర్శక సూత్రాలుండేవి 'ఏ కథా 3 పేజీలు మించి ఉండకూడదు. పిల్లలకి రాజకీయాలు బోధించే రచనలు ఉండకూడదు..' ఇలా. ఐతే నేను వ్రాసిన కథ 4 పేజీలు వచ్చినా, బావుండడం వల్ల అందరూ చర్చించుకుని ప్రచురణార్హమని నిర్ణయించారు. ఇదో గొప్ప అనుభవం. అప్పట్లోనే 'యువ'లో నేను వ్రాసిన ఒక కథకి చక్రపాణి పురస్కారం లభించింది. ఆ కథా రచన అంతా శ్రీకాకుళం యాసలో సాగుతుంది. కాళీపట్నం గారు ఆ కథ చదివి 'రచయిత పేరు తీసేస్తే ఇది ఖచ్చితంగా రావిశాస్త్రి గారి రచనే అనుకుంటారు' అని ప్రశంసించడం ఇప్పటికీ మరిచిపోలేను.

మద్రాసులోనే తమిళం కూడా నేర్చుకుని తమిళంలో కూడా కార్టూన్లు వేసేదాన్ని. 'ఈనాడు' ఆదివారం సంచికలో క్రిమినాలజీ, సైకాలజీ అంశాల మీద వ్యాసాలు వ్రాసేదాన్ని. 'మిర్రర్', 'బ్లిట్జ్' ఇంగ్లీషు పత్రికల్లో కూడా వ్యాసాలు వ్రాసే దాన్ని. 'చతుర' లో నవలలు వ్రాశాను. మరికొన్ని సీరియల్స్ కూడా వ్రాశాను. ఈ విధంగా సాహితీ వ్యాసంగంలో తలమునకలవుతూనే బి.ఎ, తర్వాత ఎం.ఎ (ఇంగ్లీషు) చేస్తూ ప్రైవేటుగా అన్నామలై యూనివర్సిటీ నుంచి ఎం.ఎ (సైకాలజీ) కూడా పూర్తి చేశాను.

రెండు డిగ్రీలతో పోస్ట్‌గ్రాడ్యుయేషన్ పూర్తి కాగానే రెండు ఉద్యోగాలు వచ్చాయి. రెండూ నేను ప్రయత్నం చెయ్యకుండా

రావడం ఒక విశేషం. ఒకటి భీమవరం కాలేజీలో ఇంగ్లీషు లెక్చరర్ ఉద్యోగం. అక్కడ మా చిన్నాన్నగారు లెక్చరర్‌గా ఉండేవారు. రెండోది విజయవాడ 'ఆంధ్రజ్యోతి' సంస్థలో సబ్-ఎడిటర్ ఉద్యోగం. అప్పటికే నేను అన్ని పత్రికల్లో వ్రాస్తున్న రచనలూ, ముఖ్యంగా 'వనితా జ్యోతి'కి నేను పంపించే రెగ్యులర్ ఫీడ్ బాక్ గమనించిన నండూరి రామ్మోహన రావుగారే ఉద్యోగంలో చేరమని స్వయంగా వ్రాసిన ఉత్తరం.. - ఇవీ నాముందు ఉన్నాయి. నాన్న గారు చెప్పారు "జర్నలిస్ట్ ఉద్యోగం అంటే చాలా ఆటుపోట్లుంటాయి. అందుకే జర్నలిజంలో ఆడపిల్లలూ తక్కువగానే ఉంటారు. అదే కాలేజీ లెక్చరర్ ఐతే ఎంతో గౌరవంగా ఉంటుంది. మంచి జీతం. బోలెడన్ని శెలవలు ఉంటాయి. నీకు కథలూ గట్రా రాసుకోవడానికి బోలెడంత సమయం ఉంటుంది. నలుగురు పిల్లలకి ఇంగ్లీషు ట్యూషన్ చెప్పావంటే నిన్ను నెత్తిన పెట్టుకుని పూజిస్తారు. ఆలోచించుకోమరి..భీమవరానికి టికెట్టు కొనమంటావా? లేక విజయవాడకా?"

"విజయవాడకే.." అని స్థిరంగా చెప్పాను.

ఆ విధంగా 'ఆంధ్రజ్యోతి' ఆఫీసులో 'వనితా జ్యోతి' సబ్ ఎడిటర్‌గా నా వృత్తి ఉద్యోగ పర్వం మొదలైంది. అప్పట్లో సబ్-ఎడిటర్‌కి 500 రూ. మించి జీతం ఉండేది కాదు. ఐతే అప్పటికే విరివిగా రచనలు చేస్తున్నాను కాబట్టి పారితోషికాలు కూడా వస్తుండేవి. పైగా విజయవాడ ఉద్యోగం కోసం నాకు చాలా ఇష్టమైన మద్రాసు (ముఖ్యంగా లైబ్రరీల గురించి)ని వదిలి ఉండడం..- ఇవన్నీ వివరించిన మీదట నా ప్రారంభ జీతం 800రూ.గా ఆఫర్ చేశారు. అప్పటికే పనిచేస్తున్న చాలా మంది ఇది విని ఆశ్చర్య పోయినా , తర్వాత నేను పనిచేసే విధానం గమనించి అంతా నన్ను చాలా గౌరవంగా చూసుకునే వారు. పేరుకి 'వనితా జ్యోతి' సబ్-ఎడిటర్‌నే ఐనా ఆదివారం ఆంధ్రజ్యోతిలో కొన్ని శీర్షికలూ, కొన్నింటికి బొమ్మలూ 'లోకంతీరు' అనే స్ట్రిప్ కార్టూన్ వేస్తుండే దాన్ని. అలానే రోజూ ఉదయం ఆఫీసుకి 7.30 కి వెళితే రాత్రి 9.00 వరకూ అన్ని సెక్షన్లలోనూ ఎక్కడ అవసరమైతే అక్కడ సహాయం చేస్తుండేదాన్ని. అలా రోజులు గడుస్తున్నాయి. కొంతకాలానికి డైలీ సెక్షన్ కి మారాలనిపించింది.

ఇక్కడింకొక విషయం చెప్పాలి. ఏ పనైనా నేను కంటిన్యువస్‌గా చాలా కాలం చెయ్యలేను. నా స్వభావానికి విరుద్ధం అది. నేను బాగా కవితలు వ్రాస్తుండగానే కార్టూన్లకి షిఫ్ట్ అయ్యాను. అందులో విశాఖ షిప్ యార్డ్ ఎవార్డు, క్రోక్విల్ ఎవార్డు కూడా వచ్చాయి. అలా పేరు వస్తుండగానే కథలు మొదలు పెట్టాను..తర్వాత వ్యాసాలు, నవలలు, సీరియల్స్ వగైరా.. ఈ నాలోని ఈ స్వభావం వల్లనే, మంత్లీ మాగజైన్‌లో బోర్ కొట్టి డైలీ సెక్షన్ కి వెళ్ళాలనిపించింది. డైలీ అనే సరికి రౌండ్ ది క్లాక్ షిఫ్టులు చెయ్యాలి. నీకు కష్టమౌతుంది అని రామ్మోహన రావు గారు నన్ను నిరుత్సాహ పరిచారు. రామ్మోహనరావు గారు మా నాన్న గారి కంటే ఎక్కువగా చూసుకునే వారు. అప్పట్లో నేనుజర్నలిస్ట్‌గా రచయిత్రిగా పై మెట్లు ఎక్కడానికి పురాణం సుబ్రహ్మణ్య శర్మ గారు, నండూరి రామ్మోహనరావు గారు.

లోపలే ట్రాన్సఫర్ కోసం చేసిన ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు. 'ఆంధ్రజ్యోతి' లో కొన్నేళ్ళు పనిచేశాక ఉద్యోగంలో మార్పు కావాలనిపించి మద్రాసు వెళ్ళాను.

అక్కడ 'విజయ' పత్రికలో విజయ బాపినీడు గారి వద్ద సబ్-ఎడిటర్‌గా చేరాను. 'బొమ్మరిల్లు'కి కథల ఎంపిక, 'విజయ' పత్రికకి ఆర్టికల్స్ సెలెక్షన్ అన్నీ చూస్తుండేదాన్ని. ఏదైనా కథా చర్చలు వచ్చినప్పుడు విజయబాపినీడు గారు 'ఈ కథని సినిమా రూపంలోకి మార్చాలంటే ఏమి చెయ్యాలో చెప్పు' అనే వారు. నిజానికి సినిమాలంటే అస్సలు పడేది కాదు అప్పట్లో. వామపక్ష భావాల

వైపు మొగ్గిన సమయంలోనే సినిమాలంటే బూర్జువా సంస్కృతికి ప్రతి రూపాలు అనే భావం మనసులో పడిపోయింది. అస్సలు సినిమాలు చూసేదాన్ని కాదు. గౌతంఘోష్, సత్యజిత్ రే లాంటి దర్శకుల సినిమాలు మాత్రం అడపాదడపా చూస్తుండేదాన్ని. అదే విషయం చెబుతూ ' సినిమాలకీ నాకూ చుక్కెదురు సార్.. నన్ను వదిలెయ్యండి..' అంటుండేదాన్ని. అదే సమయంలో ఒక తమిళ సినిమాని రీమేక్ చేద్దామని బాపినీడు గారు ప్లాన్ చేశారు. అది తమిళంలో బాగా ఆడింది. తెలుగులోకి డబ్ ఐ కూడా బాగా ఆడింది. ఐనా ప్రయోగాలకి వెనుకాడని బాపినీడు గారు అదే సినిమాని రీమేక్ చేద్దామని నిర్ణయించుకున్నారు. 'విజయ' పత్రికాఫీసుకి ఎదురుగా ఉన్న థియేటర్లో తమిళ సినిమా నడుస్తోంది. నన్ను వెళ్ళి ఒకసారి చూసి రమ్మన్నారు. థియేటర్కి వెళ్ళేసరికి మేనేజర్ ఎదురొచ్చి

'మీరేగా అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్? విజయబాపినీడు గారు మీకోసం ఒక టిక్కెట్టు ఉంచమన్నారు. ఇదిగో..లోనికి వెళ్ళండి..' అన్నాడు. నాకేమీ అర్థం కాలేదు..నేనేమిటీ అసిస్టెంట్ డైరెక్టరేమిటీ? సరే..

సినిమా చూసి రాగానే బాపినీడు గారు 'ఈ సినిమాకి నువ్వు అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్గా చేస్తున్నావు' అన్నారు.

నేను షాక్ తిన్నాను . 'అదేమిటి సార్..నాకు సినిమాలంటే పడదని చెప్పాను కదా. ఐనా నేను వచ్చేస్తే మరి ఈ పత్రికలు ఎవరు చూసుకుంటారు?' అన్నాను.

'ఏమీ ఫరవాలేదు..పత్రికలకోసం రివ్యూచెయ్యాల్సిన వన్నీ నీతో బాటు తెచ్చుకో. మనం అమరావతిఔట్ డోర్కి వెళ్తున్నాం అన్నారు..'.

ఇది నిజంగా షాకే నాకు.!

అలా 'నాకూ పెళ్ళాం కావాలి' సినిమాతో మొట్టమొదటి సారిగా సినిమా నిర్మాణాన్ని పరిశీలించే అవకాశం దొరికింది. పేరుకి అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్నే కానీ అన్ని విభాగాలనీ పరిశీలిస్తూ ఉండే దాన్ని. రాజేంద్రప్రసాద్ గారు, చంద్రమోహన్ గారు బాగా పరిచయమయ్యారు. ఏదైనా డైలాగ్ చెప్పాలంటే రాజేంద్రప్రసాద్ గారు 'ఆ అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ జయని పంపించండి. ఆమె చెప్పే విధానంలో చాలా క్లారిటీ ఉంటోంది...' అనే వారు. ఆ విధంగా ఒక వైపు షూటింగూ , మరో వైపు 'విజయ' , 'బొమ్మరిల్లు' ల కోసం రచనల సమీక్షా..21 రోజులు గుంటూరు దగ్గర అమరావతిలో గడిచాయి. వెనక్కి మద్రాసు వచ్చేశాము.

ఆ రోజుల్లోనే 'ఆంధ్రజ్యోతి' నుంచీ నాకు మళ్ళీ పిలుపు వచ్చింది 'మద్రాసు ఆఫీసులోనే చేస్తావా?" అని. లోగడ డైలీ లో చేస్తానని అడిగాను కాబట్టి ఒకవేళ మద్రాసు 'ఆంధ్రజ్యోతి' దినపత్రికలో అవకాశమనుకుని ఎగిరి గంతేశాను. కానీ వాళ్ళు అడిగింది వారపత్రిక 'జ్యోతిచిత్ర' కోసం!!

'జ్యోతిచిత్ర' సినిమా పత్రికని లక్ష కాపీల సర్క్యులేషన్కి తీసుకెళ్ళాలన్నది లక్ష్యం. దాన్నీ ఛాలెంజ్గా తీసుకుని 'జ్యోతిచిత్ర'కి వెళ్ళాను. అక్కడ కెరీర్ ఒక గొప్ప అనుభవం. చాలా డేరింగ్ ఆర్టికిల్స్ వ్రాశాను. యాజమాన్యం ఆశించినట్లే సర్క్యులేషన్ కూడా బాగా పెరిగింది. ఏ సినిమాలైతే అస్సలు ఇంట్రెస్టు లేదనుకున్నానో అదే సినిమా పరిశ్రమలో రోజంతా గడపాల్సి వచ్చేది. అన్ని విభాగాల టెక్నీషియన్స్నీ ఇంటర్వ్యూలు చేస్తుండే దాన్ని. అక్కడ ఉండగానే కృష్ణారెడ్డి గారికి 'సింధూరపువ్వు' సినిమా కొనడంలో సహాయం చేశాను. ఆ సినిమా డబ్బింగ్కే , తరువాత కూడా పి.ఆర్.వొగా పనిచేశాను. తరువాత తమ్మారెడ్డి భరద్వాజ గారు 'అలజడి' సినిమాకి దర్శకత్వం వహిస్తూ నన్ను పి.ఆర్.వొగా ఉండమన్నారు. నాకు అంత ఇష్టం లేకపోయినా ఆయన మాట కాదనలేక ఒప్పుకున్నాను. పేరుకి పి.ఆర్.వొనే ఐనా కథా, సంభాషణలూ, దర్శకత్వం..అన్నింటిలోనూ ఉండేదాన్ని. ఈ అనుభవాల వల్ల సినిమా నిర్మాణం అంటే ఒక అవగాహన వచ్చింది.

అంతకు ముందే బి.ఎ రాజు గారితో పరిచయం. ఇద్దరం 'జ్యోతిచిత్ర' నుంచీ బయటికి వచ్చి 'సూపర్ హిట్' మాగజైన్ మొదలుపెట్టాం. నిజానికి అప్పట్లో సైకాలజీ మీద ఎం.ఫిల్ చేద్దామనిపించి, అప్లికేషన్ కూడా పెట్టాను కానీ రాజు గారి

ప్రోద్భలంతో 'సూపర్ హిట్'తో కంటిన్యూ అయ్యాము. తెలుగులో అదే మొట్టమొదటి ఫుల్ డెమ్మీ సినిమా పత్రిక. ఆ సైజులో 'స్క్రీన్'పత్రిక ఉండేది కానీ ఫుల్ కలర్ పేజీలతో గ్లాసీ పేపర్‌తో వచ్చింది మాదే మొదటి పత్రిక. చాలా మంది మాకు జాగ్రత్తలు చెప్పారు. 'ఇది చాలా రిస్కీ బిజినెస్. మీరు ఏమాత్రం దెబ్బతిన్నా మళ్ళీ ఏమి చెయ్యడానికి ఉండదు..'అని. అది నిజం కూడా. ఐనా ధైర్యంతో ముందుకెళ్ళాం. ఒడుదుడుకులు వచ్చినా తట్టుకుని గత 16 సంవత్సరాలుగా దాన్ని విజయవంతంగా నడుపుతున్నాం.

చెప్పాను కదా.. ముందునుంచీ నా సహజ స్వభావరీత్యా ఏ వృత్తిలోనూ అలానే ఏళ్ళ తరబడి ఉండలేను. మోనాటనస్‌గా అనిపిస్తుంది. 'సూపర్ హిట్' ఒక గాడిలో పడ్డాక, సినీ నిర్మాణం వైపు వెళ్ళాలనిపించింది. సినిమాల్లో పెట్టిన పెట్టుబడి తిరిగి రావడమనేది కేవలం .0001 శాతం అని అందరికీ తెలిసిన విషయమే. ఐనా అన్ని సంవత్సరాలు సినిమా పరిశ్రమలో ఉన్న అనుభవంతో మంచి ప్రోజెక్టు చేద్దామనే ఉద్దేశంతో మా నిర్మాణంలో 'ప్రేమతో పావని కళ్యాణ్' సినిమా మొదలు పెట్టాం. అప్పటికి రచయితగా ఉంటూ 'మందారం' అనే సినిమాకి దర్శకత్వం వహించిన ఘటికాచలం గారిని దర్శకుడిగా పెట్టుకున్నాం. 2002లో మొదలుపెట్టి కొన్ని నెలల్లోనే విజయవంతంగా విడుదల చెయ్యగలిగాము. అన్ని సంవత్సరాలూ పరిశ్రమలోని విభాగాలన్నింటినీ దూరంగా పరిశీలించిన నాకు వాటిల్లో ప్రత్యక్షంగా పనిచేసే సదవకాశం మా మొదటి సినిమాతో లభించింది. పెద్ద హిట్ కాకపోయినా 'పాస్ మార్కులు' వచ్చాయి మొదటి సినిమాకే. పరిశ్రమలో వాళ్ళకి మామీద 'వీళ్ళు మంచి సినిమాలు చెయ్యగలరు' అని నమ్మకం కలిగింది.

ఆ ఉత్సాహ ప్రోత్సాహాలే 'చంటిగాడు'కి పునాది. 'చంటిగాడు' కథ అనుకున్నప్పుడు నేను దర్శకత్వం చెయ్యాలనుకోలేదు. ఇండస్ట్రీలో ఒక సీనియర్‌మోస్ట్ కో-డైరెక్టర్ ని 'చంటిగాడు' కి దర్శకత్వం చెయ్యమని అడిగాము. కథంతా విన్నాక 'జయగారూ.. నేనేదో ఇండస్ట్రీలో పదికాలాలు ఉండాలనుకుంటున్నాను. ఇలాంటి సినిమాకా నన్ను డైరెక్ట్ చెయ్యమంటున్నారు?. నా సిన్సియర్ సలహా ఏమంటే దీన్ని మీరు నిర్మించకండి.. పొరబాటున కూడా దర్శకత్వం చెయ్యకండి. ఈ కథ ప్రేక్షకులకి అస్సలు పనికిరాదూ..' అని చెప్పారాయన.

ఐతే 'చంటిగాడు' కథ నా మనసుకి దగ్గరగా ఉండే కథ. నేను ఎంతో ఇష్టపడి తయారు చేసుకున్న కథ. ఒక విధంగా హీరో కేరక్టర్‌లో నా బాల్యపు ఛాయలు కనిపిస్తాయి. సినిమా ఆపే ప్రసక్తే లేదు, కాబట్టి నేనే దర్శకత్వం చెయ్యాలని నిర్ణయించుకున్నాను. సఖినేటిపల్లి (మూగ మనసులు సినిమా తీసింది ఇక్కడే) నుంచీ నర్సాపురం వెళ్ళి చదువుకోవాలంటే 'చంటిగాడు'లో చూపించినట్లు లాంచీలో వెళ్ళి రావలసిందే అక్కడే మా మావయ్యలు కూడా ఉండేవారు. బాలాదిత్య, సుహాసినిల ఎంపిక కూడా సాహసమే. సుహాసినిని హీరోయిన్‌గా సెలెక్ట్ చేశాక మూడు నెలల పాటు భిక్షు గారి వద్ద నటనలో తర్ఫీదు ఇప్పించాము. సాధారణంగా మొదటి సారి సినిమా తీసేప్పుడు కొత్త తారాగణమైతే అనుభవమున్న టెక్నీషియన్స్‌ని, అనుభవమున్న నటీనటులుంటే కొత్త టెక్నీషియన్స్‌నీ పెట్టుకోవడం ఒక

అలవాటు. అలా ఐతే ఒక విధమైన బాలెన్స్ ఉంటుందని. నేను మాత్రం నటీనటులతో పాటు టెక్నీషియన్స్‌ని కూడా చాలా మందిని కొత్తవాళ్ళనే పెట్టుకున్నాను. మొత్తం షూటింగ్ అంతా సందడి సందడిగా జరిగింది. ఈ సినిమాలోనే ఆహుతి ప్రసాద్‌గారు గోదావరి మాండలీకంలో మాట్లాడ్డం మొదలు పెట్టారు. తర్వాత చాలా సినిమాల్లో అదే డైలాగ్ డెలివరీ సూపర్ హిట్ ఐంది ప్రసాద్ గారికి.

'చంటిగాడు' సినిమా 2003 చివరలో రిలీజైంది. 'ఎ' సెంటర్లలో ఒక మాదిరిగా నడిచినా 'బి','సి' సెంటర్లలో బాగా ఆడింది. దర్శకురాలిగా నాకు మంచి పేరు వచ్చింది. సినిమా యూనిట్‌తో కలిసి ఆంధ్రదేశమంతా పర్యటించినప్పుడు అఖండమైన స్పందన లభించింది. ఇండస్ట్రీలోని ప్రముఖులంతా నన్ను వ్యక్తిగతంగా అభినందించారు. కొంతమంది 'బాపు' గారి ఛాయలు కనిపించాయనీ, మరికొంతమంది పాటల చిత్రీకరణలో రాఘవేంద్రరావు గారి షేడ్స్ ఉన్నాయని అన్నారు. అవి నాకు మరచిపోలేని కాంప్లిమెంట్స్. నా క్లోజ్ ఫ్రెండ్స్, ఫేమిలి మెంబర్స్ ఈ సినిమా చూసి 'నువ్వు మద్రాసులో పెరగడం..నీ పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేట్ డిగ్రీలు చూసి ఏదో అర్బన్ బ్యాక్ గ్రౌండ్ సినిమా తీస్తావనుకున్నాం. కానీ ఇలాంటి ఫక్తు పల్లెటూరి సినిమా తోసి హిట్ కొడతావనుకోలేదు..' అన్నారు. ఇదీ నాకు గొప్ప సర్టిఫికెట్. వివిధ సంస్థలు చాలా బహుమతులు ఇచ్చారు 'చంటిగాడు'కి.

మొట్టమొదటి సారి ఎనిమిదేళ్ళ వయసులో కవిత ప్రింట్ ఐ ఉత్తరాలు వచ్చినప్పుడు మనసులో అస్పష్టంగా మెదిలిన భావనే , ఇన్నేళ్ళ తర్వాత 'చంటిగాడు' విజయంతో ఋజువైంది..

' మనభావం ఎక్కువమందిని చేరి, వాళ్ళని ప్రభావితం చెయ్యాలంటే మన ఎక్స్‌ప్రెషన్ ప్రతిభావంతంగా ఉండాలి ' !!

ఇంటర్వ్యూ - కిరణ్‌ప్రభ